

Én már tudom

1

*Kitépi a táncoló torkokból
a csókák titkát és a halál titkát
az ének istene*

*kaffognak dobok
huhognak fuvolák
hegedűk dudák álmodnak nekünk
a tejutakon át a földre kígyózó ezüsthullámzásról*

*énekel a tánc násznagya
csörgők völegénye
koszorúja az újra-kizöldelt sás*

*fölfohászcodik a virradati szél
az éjszakai szerelembe belefáradt békák
loccsanva buknak súlymosabb vizekbe*

2

*autódat hátára fordítja az ár
eszméiden vigyorognak
a kankalinok harmatcsöppjei*

*de aranyozott istenek táncolnak
az idő föltöretlen tojásában*

*te néma vagy mozdulatlan
mint a messzi szigeten revesedő
fabálványok*

*akkor már minden fehér
csontszerkezetű és meredt*

*ha űrhajódba vagy repülőgépedbe bújsz
némaságod elől nem menekülsz*

*a te zenéd a hús virulása
verejtéked vízesése*

vágj szájat késsel véresen arcodra

*hullnak a szó nyárfavirág-vattás magvai
egyik fölből a másikba
térdek vállak homlokok
ütődnek egymáshoz a Termékenység Fája alatt*

*én már tudom
zenével táncsal énekkel
lép mellünkbe az isten*

*és a némaság függőnyeit lebecsátó kezek
megmozdulnak az óráscsillagok
izzó hidrogén-oszlopain*

*ne várd meg
azt a csont-kattogást ne várd meg*

*de akkorra már minden gyerekkori szavát
kihányjuk és felhőkarcolók
acélbeton-hátgerincébe öntjük*

Az egyszeri lény-csodát siratom

*Nem sírok hogy meg kell halni
a mindenség hullámtaraj
késsel búcsúztatja a keletkező az elenyészőt
de egy vadszöllőlevelet egy gyerekcot
egy feketerigót azt az egyet
milyet nem foganhat-nemzhet többet
a bozontos ágyékú isten se
a vakító minden-semmiben
azt a külön-látott semmit
a soha újra ki nem bimbósodót
megsiratom gyászolom
az áldozata valaminek
mert egyetlen saját-rajzú fűszálnak
cédrusterebélynek én-rózsaburoknak
se volna szabad szélbe-tépázódnia soha
mosolyoghattok Buddhák Istenségek
szent-könyves tanítók
az érinthető húsbomba-ölelhető
egyszeri lény-csoda helyett
hiába éneklitek ti föl nekem
a mindenütt élém-csillogó
seholse-magasodó örök havasokat*